

nepožívají jen předměty potřeby denní, neodnímá kuřivu povahy předmětu potřeby ani okolnost, že porůznu může kouření, zejména hořduje-li se mu v míře přespřílišné, míti v zápětí účinky, lidskému zdraví škodlivé. Pojem předmětu potřeby zahrnuje v sobě také všechny věci, jichž používání je vzhledem ke zvykům a osobním náhledům potřebou značné části obyvatelstva. Spotřeba tabáku vzrostla v poslední době značně a mnohým stal se tabák předmětem potřeby přímo naléhavé. Kladou obtížné poměry, vyvolané válkou, na sílu a vytrvalost obyvatelstva tak značné požadavky, že se stala nutnou potřeba prostředků, jež jsou způsobilými, je třeba jen dočasně vzpružiti. Tuto vlastnost má nepopíratelně i tabák; jeho namnoze blahodárné působení vyváží zajisté účinky nepříznivé, které kouření za jistých předpokladů může míti v zápětí. Bylo tudíž zmateční stížnost obžalované jako ve všech směrech bezpodstatnou zavrhnouti.

Nalézací soud shledal v jednání obžalované skutkovou povahu zločinu řetězového obchodu dle § 11 čís. 4 lichevního zákona, protože prý již byla potrestána pro přečin řetězového obchodu. Z dotyčných spisů jest patrné, že obžalovaná odsouzena byla rozsudkem ze dne 18. z á ř í 1920 pro přečin dle § 11 čís. 4 a přestupek dle § 7 čís. 1 lich. zák. do tohoto vězení na šest měsíců. Trestný čin, o nějž se nyní jedná, spáchala však obžalovaná, jak vidno z data trestního oznámení, již před 11. z á ř í 1920, tedy d ř í v e, než odsouzena byla zmíněným rozsudkem pro přečin (přestupek) předražování. Obžalovaná nebyla tedy v době spáchání trestného činu, o nějž se nyní jedná, pro dřívější trestný čin ještě odsouzena, tím méně ovšem potrestána, jak toho vyžaduje druhý odstavec § 11 čís. 4 lich. zákona, takže nalézací soud jednání obžalované podřadil nesprávně pod skutkovou povahu zločinu dle citovaného právé ustanovení. Bylo tedy v neprospěch obžalované nesprávně užito zákona, pročez bylo rozsudek z moci úřední dle § 290 tr. ř. jako zmatečný zrušiti. Ježto pak trestné jednání obžalované, jak rozsudkem nalézacího soudu zjištěno, bylo způsobilé stupňovati ceny kuřiva, tedy předmětu potřeby, a ježto obsahuje i jinak veškeré známky skutkové povahy přečinu pletich dle § 11 čís. 4 odstavec první zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., rozhodl nejvyšší soud ihned ve věci samé a uznal obžalovanou vinnou tímto přečinem.

Čís. 738.

Podílnictví na krádeži.

Pro zločinnou kvalifikaci dle § 186 lit. a) tr. zák. jest lhostejna cena věcí, které podílník ukryl, na sebe převedl nebo kterým opatřil odbyť.

Lhostejno (§ 186 lit. b) tr. zák.), že věci byly pouze jedenkrát ukryty, pachatelem na sebe převedeny neb v odbyť dány.

(Rozh. ze dne 18. února 1922, Kr II 11/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku expositury krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 3. prosince 1920, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 lit. a), b) tr. zák.

D ů v o d y:

Stížnost dovozuje — uplatňujíc zmateční důvod § 281 čís. 10 tr. ř. —, že na základě skutečností v rozhodovacích důvodech uvedených nemůže se jednat o zločin, nýbrž jen o přestupek § 474 (správně patrně 464) tr. zák., poněvadž stěžovatelka dala si darovati jen 3 zástěry, 2 šátky a jednu bluzu, kteréžto předměty byly úplně nepotřebné a neměly ceny, kvalifikující krádež na zločin; dále, že nalézacím soudem bylo nesprávně použito § 186 b) tr. zák., poněvadž se nemůže jednat o věci »vícekráte« ukryté nebo na se převedené. Než stížnost je na omylu. Nehledě ani k tomu, že pro posouzení, je-li podílnictví na krádeži zločinem nebo přestupkem, jest s hlediska § 186 a) tr. zák. cena věcí, které podílník ukryl, na sebe převedl nebo kterým opatřil odbyť, zcela lhostejna a rozhoduje s hlediska tohoto ustanovení pouhé vědomí pachatelovo, že krádež, z níž věci pocházejí, byla spáchána způsobem zločinným, — kteréžto vědomí je nalézacím soudem zjištěno — přehlíží stížnost, že nalézací soud nezjišťuje dále, že stěžovatelka opatřila jiným ukradeným věcem odbyť a že hodnotě těchto věcí odpovídala kupní cena 400 K, spoluobžalovanou Josefou P-ovou zaplacená. Ustanovení § 186 b) tr. zák. pak mluví ovšem o »vícekráte ukrývaných věcech«, ale zákon míní těmito slovy zřejmě totéž, co by byl přesněji vyjádřil slovy: »třeba vícekráte ukrývaných... věcí«; vždyť není důvodu, pro který by zásada, vyslovená v § 186 b) tr. zák. — totiž, že zločinnost podílnictví zakládá výše ceny předmětů podílnické činnosti — neplatila také tehdy, když tento důvod zločinnosti je zjednán jediným činem podílníkovým, to tím méně, že tento výklad § 186 b) tr. zák. je v souhlasu se zásadou § 173 tr. zák., dle níž pro vypočtení výše ceny, rozhodující o zločinnosti krádeže a jiných trestných činů na cizím majetku (dvorní dekrety ze dne 20. března 1812 č. 981 a ze dne 4. května 1816, čís. 1244 Sb. zák. soud.), je lhostejno, podává-li se obnos nebo cena z jednoho nebo z více trestných činů téhož druhu.

Čís. 739.

Zločin krádeže dle § 175 I b) tr. zák.

Není třeba, by krádež věci jmenované v § 85 lit. c) tr. zák. měla bezprostředně v zápětí nebezpečí pro provoz železniční, stačí, mohlo-li nebezpečí takové po případě vzejíti.

(Rozh. ze dne 18. února 1922, Kr II 575/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku expositury krajského soudu novojičínského v Mor. Ostravě ze dne 21. června 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 175 I b) tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost dovolává se zmatečních důvodů č. 9 lit. a), č. 10 § 281 tr. ř., správně pouze důvodu posléze uvedeného, a dovozuje, že, jak plyne z poslední věty § 85 tr. zák. »nebo když vůbec spácháno za okolností zvláště nebezpečných« — krádež věcí, v § 85 lit. c) tr. zák.